

Chapter

3

การพัฒนารูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง

The Development of the Distribution of Information on Sufficiency Economy Conducted by Local Administration Organizations in the Central Region

เอก ศรีเชลียง*/ ศศินันท์ เศรษฐวุฒน์บติ**
ชาญชัย จิตรเหล่าอารมณ์*** / ภิศกดิ์ กัลยาณมิตร****
บุญอนันต์ บุญสุนธิ์*****

-
- * ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
 - ** รองศาสตราจารย์, อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
 - *** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
 - **** ดร., อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
 - ***** อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง 2) เปรียบเทียบบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง และ 3) เพื่อพัฒนารูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด 8 แห่ง เทศบาล 73 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 179 แห่ง รวมทั้งสิ้น 260 แห่ง ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของทาโรยามาเน่ กำหนดความคลาดเคลื่อนที่ระดับ 0.05 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และเชฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาทการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยมีบทบาทด้านการวางแผน สูงที่สุด มีการเผยแพร่สารสนเทศภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม สูงที่สุด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง มีปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยมีปัญหาด้านจัดสรรงบประมาณ สูงที่สุด

2. 1) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ จำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบ ความเพียงพอของบุคลากรที่รับผิดชอบ ความรู้ของบุคลากรที่รับผิดชอบ ความถี่ในการเผยแพร่สารสนเทศ และการมีหมู่บ้านที่นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ แตกต่างกัน มีบทบาทการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน 2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ จำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบ

ลักษณะการนำเสนอสารสนเทศ ความถี่ในการเผยแพร่สารสนเทศ และการมีหมู่บ้านที่นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ แตกต่างกัน มีการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่มีประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ความเพียงพอของบุคลากรที่รับผิดชอบ และความรู้ของบุคลากรที่รับผิดชอบ แตกต่างกัน มีปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน

3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ควรพัฒนารูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการจัดให้มีบุคลากรที่มีความรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงรับผิดชอบงานเผยแพร่ โดยนำเสนอในลักษณะของการคัดลอกข้อความ หรือสรุปใจความสำคัญจากพระบรมราโชวาท และอาจมีภาพประกอบ ด้วยการผลิตสื่อเอง หรือมอบหมายให้หน่วยงานภายนอกผลิต มีการดำเนินงานเผยแพร่ตลอดทั้งปีอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ โดยใช้ช่องทางที่หลากหลาย

คำสำคัญ: รูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศ/ เศรษฐกิจพอเพียง/ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภาคกลาง

Abstract

This research aimed to 1) study and 2) compare the roles, channels, and problems in distributing information on sufficiency economy conducted by the local administration organizations in the central region and 3) to develop the patterns for distributing the information on sufficiency economy conducted by the local administration organizations in the central region. The sample group was 8 provincial administration offices, 73 municipal offices and 179 sub district administration offices, 260 offices altogether.

The sample group size was determined according to Taro Yamane formular with the error level of 0.05. The instrument used in the data collection was questionnaire. The statistics used for the data analysis were percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way Anova, and Scheffe.

The results indicated that:

1. The information distribution roles adopted by the local administration organizations in the central region were at low level, the highest dimension being planing. The Information distribution conducted by the local administration organizations on sufficiency economy in the central region was at low level, the methods used most was the allowance for participation from the public. The problems encountered in the information distribution were at low level, the budgeting problem being the highest.

2. 1) The local administration organization in the central regions with differing units responsible for the information distribution, number of personnel, personnel adequacy, personnel knowledge, frequency of information distribution, and number of villages applying the Philosophy of Sufficiency Economy had differing roles of information distribution. 2) The local administration organization in the central regions with differing units responsible for the information distribution, number of personnel, information distribution methods, frequency of information distribution, and number of villages applying the Philosophy of Sufficiency Economy had differing level of information distribution on sufficiency economy.

3) The local administration organizations in the central regions

with differing types of the local administration organization, personnel adequacy, and personnel knowledge had differing problems of information distribution on sufficiency economy

3. It was suggested that the local administration organizations in the central region should develop the patterns for distributing the information on sufficiency economy by assigning staff who is well educated in sufficiency economy to be in charge of the distribution. The methods recommended were direct quotation or summarizing the essence of the royal teaching, possibly with illustration. The media could be produced by the organization or through outsourcing. The distribution should be conducted continually and regularly using a variety of channels.

Keywords: Development Information, Sufficiency Economy, Local Administration Organizations, Central Region

บทนำ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงมีพระเมตตาต่อพสกนิกรชาวไทยโดยเฉพาะพื้นที่ในชนบท ซึ่งได้เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียน เพื่อศึกษาสภาพความเป็นอยู่ นำไปสู่พระบรมราชวินิจฉัยในปัญหาที่มาแห่งปัญหา แนวทางในการแก้ไขปัญหา พระบรมราชวินิจฉัยในปัญหาความยากจนของพสกนิกรส่วนใหญ่ในชนบท แสดงออกถึงพระอัจฉริยภาพในการวิเคราะห์เชิงเศรษฐกิจที่ถ่องแท้และลึกซึ้ง อันสอดคล้องกับข้อเท็จจริงและหลักเศรษฐศาสตร์ที่เหมาะสม สำหรับใช้อธิบายปัญหาของประเทศไทย เศรษฐกิจชนบทเป็นปัญหาพื้นฐานของเศรษฐกิจแห่งประเทศไทย ซึ่งต้องการความรู้ความเข้าใจในข้อมูลความเป็นจริง อีกทั้งนโยบายและมาตรการที่เหมาะสม

สำหรับการดูแลแก้ไข ด้วยพระอัจฉริยภาพในการวิเคราะห์ปัญหาและ พระปรีชาสามารถในวิชาการแขนงต่าง ๆ ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และ สังคมศาสตร์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงกำหนดยุทธศาสตร์ในการแก้ไข ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งแบ่งออกได้เป็นสองลักษณะที่สำคัญ ยุทธศาสตร์แรก เป็นการสร้างแบบจำลองของเศรษฐกิจไทยที่มีความสอดคล้อง กับศักยภาพและสภาพความเป็นจริง เพื่อที่จะได้เห็นจุดแข็งและจุดอ่อน ซึ่งจะนำไปสู่นโยบายและมาตรการที่จำเป็นในการแก้ไขปัญหา ยุทธศาสตร์ ที่สอง สะท้อนออกมาเป็นโครงการต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งโครงการวิจัยและค้นคว้า ทดลอง โครงการที่เป็นมาตรการแก้ไขปัญหายังเป็นรูปธรรม โครงการพัฒนา เฉพาะกิจและโครงการเพื่อการศึกษาสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ ซึ่งมีจำนวนหลายพันโครงการ ซึ่งหน่วยงานทางราชการได้น้อมเกล้าฯ รับโครงการต่าง ๆ ตามพระราชดำริ เพื่อไปพิจารณาดำเนินการให้บรรลุ วัตถุประสงค์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ในหลายเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ ในด้านโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจ อันเป็นส่วนรวม ทรงเน้นการพัฒนาโดยการสร้างพื้นฐาน คือ ความพอมีพอกิน พอใช้ของประชาชนส่วนใหญ่เป็นเบื้องต้นก่อน แล้วจึงค่อยสร้างค่อยเสริม ความเจริญและฐานเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้นไปโดยลำดับต่อไป แนวพระราชดำริ ในเรื่องของโครงสร้างเศรษฐกิจนี้ ต่อมาได้รู้จักกันในชื่อว่าเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งใช้เป็นแนวทางการพัฒนาที่จะนำความมั่นคงและยั่งยืนมาสู่สังคมไทย เพราะการพัฒนาประเทศจำเป็นจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความพอเพียง ซึ่งหมายถึง การพอมีพอกินที่เกิดจากการพึ่งตนเองเป็นสำคัญ ทั้งในระดับ บุคคล ชุมชน และระดับประเทศ

จากความสำคัญดังกล่าวรัฐบาลได้นำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มากำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ โดยกำหนดไว้ในแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตั้งแต่ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) จนมาถึงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) โดยในแผนฯ

ฉบับที่ 9 กำหนดพันธกิจในการพัฒนาประเทศไทย คือ มุ่งสู่สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน ภายใต้แนวโน้มปฏิบัติของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวปฏิบัติในการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่มีคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา แผนฯ ฉบับที่ 10 ระบุว่าประเทศไทยจะมุ่งพัฒนาสู่สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน (Green and happiness society) คนไทยมีคุณธรรมนำความรอบรู้ รู้เท่าทันโลก ครอบครัวยุบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง สังคมสันติสุข เศรษฐกิจมีคุณภาพ เสถียรภาพ และเป็นธรรม สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพและทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน อยู่ภายใต้ระบบบริหารจัดการประเทศที่มีธรรมาภิบาล ดำรงไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และอยู่ในประชาคมโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี และแผนฯ ฉบับที่ 11 ยังคงยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่ให้คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา และสร้างสมดุลการพัฒนาในทุกมิติ วิสัยทัศน์ประเทศไทยในระยะ 5 ปีข้างหน้า คือ สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ยังได้อัญเชิญพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ โดยยึดหลักทางสายกลางและความไม่ประมาท คำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว ตลอดจนการใช้ความรู้ด้วยความรอบคอบ ระมัดระวัง และมีคุณธรรมเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจและการกระทำ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปเป็นพื้นฐานและแนวทางในการดำเนินชีวิตในด้านต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน ประชาชนอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข สังคมมีความเข้มแข็ง และประเทศชาติมั่นคง

เนื่องจากในปัจจุบัน ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความเข้าใจที่ไม่ชัดเจน และมีการตีความที่หลากหลายเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ซึ่งจะนำไปสู่การประยุกต์ใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติในทุกภาคส่วนของสังคมอย่างจริงจัง องค์การปกครอง

ส่วนท้องถิ่นในฐานะที่เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด มีความรับผิดชอบต่อประชาชนในท้องถิ่น มีบทบาทในการส่งเสริมความเป็นอยู่ และสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่นในทุกด้าน รวมถึงมีหน้าที่ในการเผยแพร่ สารสนเทศ และสร้างความรู้ ความเข้าใจกับประชาชน ที่ถูกต้องเกี่ยวกับ เศรษฐกิจพอเพียงในวงกว้าง ปลูกฝังค่านิยม และสร้างจิตสำนึกให้ประชาชน คำนึงถึงหลักเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิต ทั้งนี้ องค์กรบริหาร ส่วนตำบลจะต้องมีกลยุทธ์ในการถ่ายทอดและการเผยแพร่สารสนเทศ ที่เหมาะสม จึงจะสามารถเผยแพร่สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสบผลสำเร็จ โดยผลการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับ บทบาท วิธีการ ปัญหา และการพัฒนารูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเองในการทำหน้าที่เผยแพร่สารสนเทศ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงให้ประชาชนได้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ชัดเจน และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างจริงจัง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่อง เศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง
2. เพื่อเปรียบเทียบบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่อง เศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง ตามตัวแปร ที่เกี่ยวข้อง
3. เพื่อพัฒนารูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นการศึกษาที่ครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับ บทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง
2. ขอบเขตด้านพื้นที่ มุ่งศึกษาเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตภาคกลาง ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์กรบริหารส่วนตำบล

สมมุติฐานการวิจัย

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาท และวิธีการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในระดับน้อย และมีปัญหาในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงระดับมาก
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแปรที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใน ภาคกลาง มีบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง
2. ทำให้ทราบผลของการเปรียบเทียบบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตภาคกลาง ตามตัวแปรที่เกี่ยวข้อง
3. ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ ที่ถูกต้องเกี่ยวกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งจะนำไปสู่การประยุกต์ใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ

การทบทวนวรรณกรรม

การเผยแพร่สารสนเทศ การเผยแพร่สารสนเทศเป็นช่องทางสำคัญในการสื่อเพื่อเผยแพร่สารสนเทศจากแหล่งหนึ่งไปยังแหล่งหนึ่ง เช่น จากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน จากสถาบันบริการสารสนเทศไปยังผู้ใช้ เป็นต้น สารสนเทศที่เผยแพร่อาจอยู่ในรูปของข้อความ ตัวเลข เสียง ภาพ มัลติมีเดีย และอาจบันทึกไว้บนกระดาษ สื่อโสตทัศน สื่อแม่เหล็ก หรือสื่อออปติค การเผยแพร่สารสนเทศนั้น ในระยะต้นส่วนใหญ่เป็นการเผยแพร่ทางเดียว กล่าวคือ การที่ผู้ให้บริการสารสนเทศจัดส่งสารสนเทศให้แก่ผู้ใช้ ไม่ว่าจะร้องขอหรือไม่ก็ตาม และอาจมีการสอน หรือแนะนำให้ผู้ใช้อารู้จักวิธีการแสวงหาสารสนเทศ เพื่อประโยชน์ในการแสวงหาสารสนเทศด้วยตนเอง เมื่อได้ให้บริการแล้ว ถือว่าได้ดำเนินการครบกระบวนการการเผยแพร่สารสนเทศในระยะหลัง การเผยแพร่สารสนเทศมีลักษณะปฏิสัมพันธ์ โดยทั้งผู้ให้บริการ และผู้ใช้มีการสื่อสารระหว่างกัน และให้ผลป้อนกลับ เพื่อใช้ปรับปรุงกิจกรรมการเผยแพร่สารสนเทศให้เหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้ใช้ สอดคล้องกับสภาพการเผยแพร่สารสนเทศในสาขาวิทยาการ หรือแต่ละศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง หรือตามนโยบายการให้บริการของสถาบันบริการสารสนเทศแห่งนั้น ๆ (สมพร พุทธาพิทักษ์ผล, 2551, หน้า 37-39)

ความหมายของเศรษฐกิจพอเพียง มีผู้ให้ความนิยามความหมายของเศรษฐกิจพอเพียง ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552, หน้า ๑) ได้ให้คำอธิบาย เศรษฐกิจพอเพียง ว่าเป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่ และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลางโดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียงหมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็น

ที่ต้องมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบและความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำวิชาการต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินงานทุกขั้นตอน และขณะเดียวกัน จะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎี และนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า เศรษฐกิจพอเพียง คือ การดำรงชีวิตหรือการปฏิบัติตนให้ดำเนินไปในทางสายกลางอย่างพอประมาณ มีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันที่ดี ภายใต้เงื่อนไขของการมีความรู้ที่อาศัยความรอบรู้ มีความรอบคอบและระมัดระวัง และเงื่อนไขของการมีคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต ขยันอดทน มีสติปัญญา และการแบ่งปัน อันจะนำไปสู่สภาพแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่ดี มีความสมดุล ตลอดจนพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ความหมายของการปกครองท้องถิ่น มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

การปกครองท้องถิ่น หมายถึง องค์การที่มีอาณาเขตแน่นอน มีประชากรตามหลัก (เกณฑ์) ที่กำหนดไว้ มีอำนาจการปกครองตนเอง มีการบริหารการคลังของตนเอง และมีสภาท้องถิ่นที่สมาชิกมาจากการเลือกตั้งจากประชาชน (Holloway, 1951, pp. 101-103 อ้างถึงใน ชูวงศ์ ฉายะบุตร, 2539, หน้า 26; Holloway, 1959, pp. 101-103 อ้างถึงใน โกวิทช์ พวงงาม, 2555, หน้า 22)

การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยการปกครองซึ่งรัฐได้จัดตั้งขึ้น และให้มีอำนาจปกครองตนเอง มีสิทธิตามกฎหมาย และต้องมืองค์กรที่จำเป็น ในการปกครอง เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สมความมุ่งหมายของการปกครองท้องถิ่น นั้น ๆ (Robson, 1953, p. 574 อ้างถึงใน ชวงศ์ ฉายะบุตร, 2539, หน้า 26; โกวิทย์ พวงงาม, 2555, หน้า 23)

การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยการปกครองที่มีหน้าที่รับผิดชอบ เกี่ยวข้องกับการให้บริการประชาชนในเขตพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดโดยเฉพาะ และหน่วยการปกครองดังกล่าวนี้จัดตั้งและอยู่ในความดูแลของรัฐบาลกลาง (Clarke, 1957, pp. 87-89 อ้างถึงใน ชวงศ์ ฉายะบุตร, 2539, หน้า 26; โกวิทย์ พวงงาม, 2555, หน้า 22)

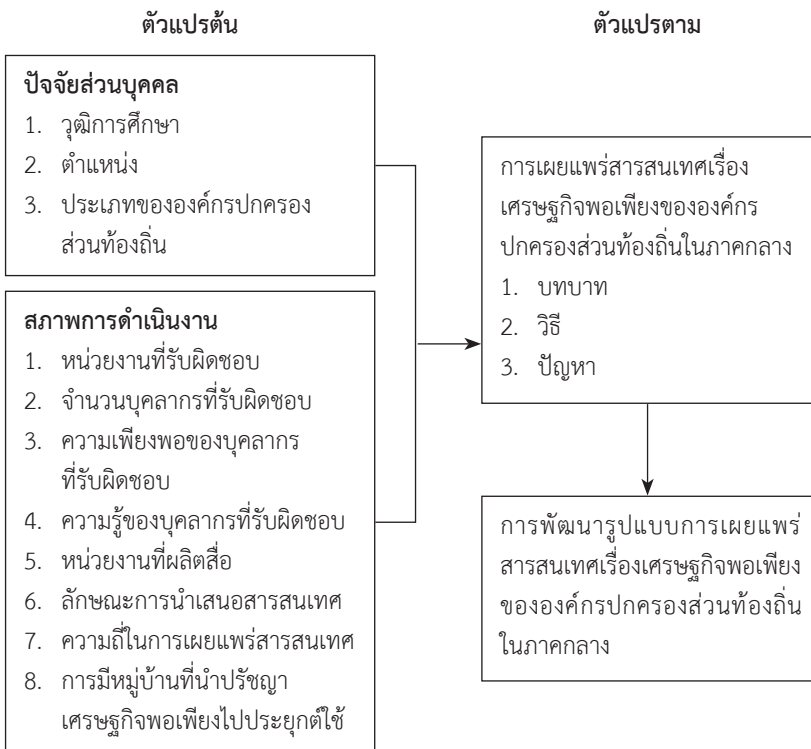
การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การที่รัฐบาลกลางให้อำนาจ หรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจในการปกครองร่วมกันทั้งหมด หรือเพียง บางส่วนในการบริหารท้องถิ่น ตามหลักการที่ว่า ถ้าอำนาจการปกครองมาจาก ประชาชนในท้องถิ่นแล้ว รัฐบาลของท้องถิ่นก็ย่อมเป็นรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน ดังนั้น การบริหารการปกครองท้องถิ่น จึงจำเป็นต้องมืองค์กรของตนเอง อันเกิดจากการกระจายอำนาจของ รัฐบาลกลาง โดยให้องค์กรอันมิได้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลกลาง มีอำนาจใน การตัดสินใจและบริหารงานภายในท้องถิ่นในเขตอำนาจของตน (Wit, 1976, pp. 101-103 อ้างถึงใน โกวิทย์ พวงงาม, 2555, หน้า 22)

การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองซึ่งหน่วยการปกครองท้องถิ่น ได้มีการเลือกตั้งโดยอิสระ เพื่อเลือกผู้ที่มีหน้าที่บริหารการปกครองท้องถิ่น มีอำนาจอิสระ พร้อมความรับผิดชอบซึ่งตนสามารถที่จะใช้ได้ โดยปราศจาก การควบคุมของหน่วยการบริหารราชการส่วนกลางหรือภูมิภาค แต่ทั้งนี้ หน่วยการปกครองท้องถิ่น ยังต้องอยู่ภายใต้บทบังคับว่าด้วยอำนาจสูงสุดของ ประเทศ ไม่ได้กลายเป็นรัฐอิสระใหม่แต่อย่างใด (Montagu, 1984, p. 574)

อ้างถึงใน ชูวงศ์ ฉายะบุตร, 2539, หน้า 26; โกวิทย์ พวงงาม, 2555, หน้า 22-23)

สรุปการปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางมอบอำนาจให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการปกครองตนเอง มีอิสระและมีสิทธิตามกฎหมายในการปกครองตนเอง โดยมีหน่วยการปกครองท้องถิ่นทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารพัฒนา กำหนดนโยบาย และดำเนินกิจกรรมในการให้บริการประชาชน

กรอบแนวคิด

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ที่อยู่ในภาคกลาง จำนวน 8 จังหวัดประกอบด้วย ชัยนาท นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา ลพบุรี สระบุรี สิงห์บุรี และอ่างทอง ประกอบด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด 8 แห่ง เทศบาล 160 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 502 แห่ง รวมทั้งสิ้น 670 แห่ง โดยผู้วิจัย กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของทาโรยามาเน่ (Yamane, 1976 อ้างถึงใน ยุทธ ไกรวรรณ, 2548, หน้า 79) กำหนดความคลาดเคลื่อนที่ระดับ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 แห่ง โดยกำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เหลือ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกำหนดโควตา

เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ผ่านกระบวนการตรวจสอบความเที่ยงของข้อมูล ด้วยวิธีการหาค่าความสอดคล้อง (IOC) และทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาภาพรวมเท่ากับ 0.953

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการทำหนังสือจากมหาวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูล พร้อมกับแจกแบบสอบถามให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวน 260 แห่ง กำกับและติดตามการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้ได้ข้อมูลไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ตอบกลับจากกลุ่มตัวอย่าง มากำหนดรหัสของตัวแปรในแบบสอบถามแต่ละตัว ทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และเชฟเฟ้

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และสภาพการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง มีหน่วยงานที่ปัจจุบันมีการเผยแพร่สารสนเทศ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงจำนวน 129 แห่ง (ร้อยละ 62.02) และมีหน่วยงานที่ปัจจุบันไม่มีการเผยแพร่ จำนวน 79 แห่ง (ร้อยละ 37.98) โดยหน่วยงานดังกล่าว เป็นหน่วยงานที่ในอดีตมีการเผยแพร่จำนวน 43 แห่ง (ร้อยละ 54.43) และเป็นหน่วยงานที่ในอดีตไม่เคยมีการเผยแพร่สารสนเทศ จำนวน 36 แห่ง (ร้อยละ 45.57) ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเผยแพร่สารสนเทศในประเด็นอื่น ๆ ต่อไปนี้ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลของหน่วยงานที่ปัจจุบันมีการเผยแพร่สารสนเทศ และหน่วยงานที่ปัจจุบันไม่มีการเผยแพร่แต่มีการเผยแพร่สารสนเทศในอดีตเท่านั้น รวมจำนวนทั้งสิ้น 172 แห่ง ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป จำนวน 92 คน (ร้อยละ 53.49) มีตำแหน่งหัวหน้างาน/ ส่วน/ สำนัก/ ฝ่าย จำนวน 56 คน (ร้อยละ 32.56) และส่วนใหญ่เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 110 แห่ง (ร้อยละ 63.95) สภาพการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง

ไม่มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่เผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงโดยเฉพาะ แต่มีการมอบหมายให้งาน/ สำนัก/ กอง รับผิดชอบจำนวน 138 แห่ง (ร้อยละ 80.23) โดยส่วนใหญ่มอบหมายให้หน่วยงานในสำนักปลัด จำนวน 61 แห่ง (ร้อยละ 44.20) เป็นผู้ดำเนินการ และไม่ได้มอบหมายให้ผู้ใดทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง จำนวน 41 แห่ง (ร้อยละ 23.84) แต่มีจำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงานเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เพียงพอ 101 แห่ง (ร้อยละ 58.72) และบุคลากรมีความรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 149 แห่ง (ร้อยละ 86.63) โดยส่วนใหญ่ไม่ได้ว่าจ้างให้หน่วยงานภายนอกช่วยดำเนินงานเผยแพร่สารสนเทศ จำนวน 143 แห่ง (ร้อยละ 83.14) ส่วนใหญ่มีการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงตามสะดวก จำนวน 132 แห่ง (ร้อยละ 76.74) โดยนำเสนอในรูปแบบของการสรุปเนื้อหาสำคัญ ๆ และภาพประกอบ จำนวน 78 แห่ง (ร้อยละ 45.35) และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีหมู่บ้าน/ ชุมชนนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้การดำเนินชีวิต จำนวน 129 แห่ง (ร้อยละ 75)

2. บทบาทการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาทการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาบทบาทในรายด้านพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาทด้านการวางแผนอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย ซึ่งสามารถเรียงบทบาทตามลำดับดังนี้ คือ ด้านการวางแผน ด้านบริหารจัดการ ด้านงบประมาณ และด้านบุคลากร

3. วิธีการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาวิธีการเผยแพร่รายชื่อ พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางส่วนใหญ่มีการเผยแพร่อยู่ในระดับน้อย และอยู่ในระดับมากสองข้อ

โดยมีวิธีการ 3 ลำดับแรก ได้แก่ การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ การกำหนดรูปแบบในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงให้กับฝ่ายประชาสัมพันธ์ และการมอบหมายให้บุคลากรในหมู่บ้าน เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิก อบต. เป็นต้น เป็นผู้เผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง

4. ปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาปัญหารายข้อ พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นปัญหาเรื่องการจัดสรรงบประมาณอยู่ในระดับมาก โดยมีปัญหา 3 ลำดับแรก ได้แก่ ปัญหาด้านจัดสรรงบประมาณ ปัญหาด้านบริหารจัดการ และปัญหาด้านบุคลากร

5. การพัฒนารูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ควรจัดให้มีหน่วยงานทำหน้าที่เผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงโดยเฉพาะ ซึ่งอาจดำเนินการด้วยการมอบหมายให้งาน/ สำนัก/ กอง ที่มีอยู่แล้ว หรือตั้งหน่วยงานใหม่ขึ้นมาทำหน้าที่รับผิดชอบในการเผยแพร่สารสนเทศ อีกทั้งต้องจัดหาบุคลากรรับผิดชอบงานเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง โดยจำนวนคนที่รับผิดชอบอาจมีจำนวน 1 คน หรือมากกว่า แล้วแต่ความพร้อมและศักยภาพของแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยทั้งนี้ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเพียงพอในการทำหน้าที่ดำเนินการเผยแพร่ของแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ กอปรกับผู้ปฏิบัติงานนี้ต้องเป็นบุคลากรที่มีความรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง นอกจากนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง อาจทำให้การเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยว่าจ้างบริษัท/ หน่วยงานอื่น/ บุคคลอื่นที่อยู่ภายนอกองค์กร มาดำเนินการช่วยในการผลิต หรือเผยแพร่สารสนเทศ

เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง หากองค์กรนั้นมีข้อจำกัดในเรื่องของการขาดแคลนบุคลากรขาดที่มีความเชี่ยวชาญ หรือขาดแคลนวัสดุ/ อุปกรณ์/ เครื่องมือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ควรดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงตลอดทั้งปี ให้เป็นระยะเวลาที่สม่ำเสมอ เช่น รายเดือน สามเดือน เป็นต้น โดยอาจเผยแพร่ลักษณะของการคัดลอกข้อความบางส่วน บางตอนในพระบรมราโชวาทและภาพประกอบ การสรุปเนื้อหาสำคัญ ๆ และภาพประกอบ หรือใช้วิธีผสมผสานกัน ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในภาคกลางใช้วิธีการเผยแพร่สารสนเทศที่หลากหลาย โดยเฉพาะวิธีการที่ใช้ ผู้นำชุมชน หรือผู้นำหมู่บ้านเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ ตลอดจนองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางควรดำเนินการส่งเสริม สนับสนุน หรือดำเนินการจัดตั้งให้มีหมู่บ้าน/ ชุมชนที่มีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ไปประยุกต์ใช้การดำเนินชีวิต

การทดสอบสมมติฐาน

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ จำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบ ความเพียงพอของบุคลากรที่รับผิดชอบ ความรู้ของบุคลากรที่รับผิดชอบ ความถี่ในการเผยแพร่สารสนเทศ และการมีหมู่บ้านที่นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ แตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในภาคกลาง มีบทบาทการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ จำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบ ลักษณะการนำเสนอสารสนเทศ ความถี่ในการเผยแพร่สารสนเทศ และการมีหมู่บ้านที่นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ แตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง มีการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ความเพียงพอของบุคลากรที่รับผิดชอบ และความรู้ของบุคลากรที่รับผิดชอบ แตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผล

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาท และวิธีการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในระดับน้อย และมีปัญหาในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงระดับมาก

ผลการการวิจัย พบว่า

1.1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาทการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในระดับน้อย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางไม่ค่อยมียุทธศาสตร์ หรือแผนงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จากการสำรวจยุทธศาสตร์ในการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง พบว่ามีเพียง 2 จังหวัดที่กล่าวถึงเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่ จังหวัดนนทบุรี ได้กล่าวถึงเศรษฐกิจพอเพียง โดยระบุไว้ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 เรื่องการพัฒนาภาคการผลิตให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน สามารถลดมลภาวะได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีเป้าประสงค์ให้ภาคการผลิตสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน สามารถลดมลภาวะได้อย่างต่อเนื่อง ภายใต้ 6 กลยุทธ์โดยระบุเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงไว้ในกลยุทธ์ที่ 3 เรื่องการส่งเสริมและบริหารจัดการการผลิตภาคการเกษตรบนพื้นฐานความรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและนวัตกรรม (สำนักงานจังหวัดนนทบุรี, 2555) และจังหวัดที่ 2 ได้แก่ จังหวัดสระบุรี ที่ได้กล่าวถึงเศรษฐกิจพอเพียงไว้ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 เรื่องการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งมีเป้าประสงค์เพื่อสังคมอยู่ดีมีสุข มีสุขภาพดี มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ประชาชนพึงพอใจในการรับบริการจาก

ภาครัฐ ภายใต้ 6 กลยุทธ์ โดยระบุเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงไว้ในกลยุทธ์ที่ 3 เรื่องการเสริมสร้างศักยภาพชุมชนในการพึ่งพาตนเองตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (สำนักงานจังหวัดสระบุรี, 2555) แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวุฒิพงษ์ ชารวิวัฒน์ (2550) ทำการศึกษาเรื่อง การเผยแพร่สารสนเทศด้านสุขภาพ โดยผู้ให้บริการสุขภาพของสถานอนามัยจังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า บทบาทในการเผยแพร่สารสนเทศด้านสุขภาพของผู้ให้บริการสุขภาพของสถานอนามัย อยู่ในระดับมาก และงานวิจัยของ ภัควดี ผลพฤกษา (2552) ทำการศึกษาเรื่อง การประเมินระบบการเผยแพร่สารสนเทศเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่ประชาชนในจังหวัดชุมพร ผลการศึกษาพบว่า ผู้เผยแพร่สารสนเทศส่วนใหญ่มีการจัดการด้านการเผยแพร่สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีการเผยแพร่ในระดับน้อย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน สืบเนื่องมาจากกรอบการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีการกำหนดนโยบายและมาตรการใด ๆ ที่อาศัยช่องทางการเผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นเครื่องมือในการพัฒนา สังเกตได้จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ซึ่งมีเพียงสองจังหวัดดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ภาพรวมการเผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จึงมีปริมาณน้อย แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวุฒิพงษ์ ชารวิวัฒน์ (2550) ทำการศึกษาเรื่อง การเผยแพร่สารสนเทศด้านสุขภาพ โดยผู้ให้บริการสุขภาพของสถานอนามัยจังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้บริการสุขภาพใช้วิธีการเผยแพร่สารสนเทศด้านสุขภาพในระดับมาก โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางใช้ช่องทางเผยแพร่ 3 ลำดับแรก ได้แก่ การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเผยแพร่สารสนเทศ รองลงมาได้แก่ การกำหนดรูปแบบในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงให้กับฝ่ายประชาสัมพันธ์ และการมอบหมายให้บุคลากรในหมู่บ้าน เช่น กำนัน

ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิก อบต. เป็นต้น เป็นผู้เผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภาภา ธนวัฒน์เสรี (2550) ทำการศึกษาเรื่อง การจัดการและกลยุทธ์การสื่อสารเพื่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง ของคณะทำงานขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงด้านสื่อมวลชนและประชาชน ผลการศึกษาพบว่า การสื่อสารที่เน้นรูปแบบการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ และประสานความร่วมมือเพื่อสร้างความมีส่วนร่วมในการสื่อสาร และงานวิจัยของภานุพงศ์ ภูโต (2551) ทำการศึกษาเรื่อง การสื่อสารแบบมีส่วนร่วม กรณีศึกษาศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงชุมชนเขาสมอคอน ต.เขาสมอคอน อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี ผลการศึกษาพบว่า 1) ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงชุมชน เขาสมอคอนใช้แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงชุมชนมาเป็นแนวคิดในการสร้าง การเรียนรู้ ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมโครงการในการ เกื้อกูลกันภายในศูนย์เรียนรู้ฯ และเรียนรู้จากการทำจริง และเปิดโอกาสให้ ผู้เข้าร่วมมีส่วนร่วมในการคิดริเริ่ม พิจารณาตัดสินใจวางแผน ร่วมปฏิบัติ ร่วมกันรับผิดชอบและติดตามผล หรือแม้กระทั่งรับผลประโยชน์ 2) สื่อบุคคล เป็นสื่อที่สำคัญที่สุดของชาวบ้านเขาสมอคอน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุขุม พรหมเมืองคุณ (2552) ทำการศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจและความ ต้องการสื่อสารสนเทศด้านเศรษฐกิจพอเพียงของชุมชน องค์การบริหาร ส่วนตำบลชัยพฤกษ์ อำเภอเมือง จังหวัดเลย ผลการศึกษาพบว่า ประชากรใน ชุมชนมีความต้องการสื่อสารสนเทศในระดับสูง โดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์

1.3 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีปัญหาการเผยแพร่ ในระดับน้อย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากการที่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการเผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงใน ระดับน้อย จึงพบปัญหาในเรื่องการเผยแพร่บ่อย ประกอบกับลักษณะของการ ดำเนินการเผยแพร่กับศักยภาพในการเผยแพร่ (เช่น คุณภาพและปริมาณ ของบุคลากรที่ทำหน้าที่เผยแพร่ ความถี่ในการเผยแพร่ สื่อที่ใช้ในการเผยแพร่ เป็นต้น) มีความสมดุลกับปริมาณการดำเนินการเผยแพร่ จึงพบปัญหา

ในการเผยแพร่ร้อยละ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวุฒิปงษ์ ชารวิพัฒน์ (2550) ทำการศึกษาเรื่อง การเผยแพร่สารสนเทศด้านสุขภาพ โดยผู้ให้บริการสุขภาพ ของสถานอนามัยจังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรค ในการเผยแพร่สารสนเทศด้านสุขภาพในระดับมาก และงานวิจัยของภักวดี ผลพฤกษา (2552) ทำการศึกษาเรื่อง การประเมินระบบการเผยแพร่สารสนเทศ เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่ประชาชนในจังหวัดชุมพร ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาในการจัดการด้านการเผยแพร่สารสนเทศ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ประสบปัญหา 3 ลำดับแรก ได้แก่ ปัญหาด้านจัดสรรงบประมาณ ปัญหาด้านบริหารจัดการ และปัญหาด้าน บุคลากร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอภิษฐ์ พุกสวัสดิ์ (2551) ทำการศึกษา เรื่อง การเผยแพร่แนวความคิดเศรษฐกิจพอเพียงผ่านกลไกประชาสัมพันธ์ ของกรมประชาสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เกิดจากภายในองค์กร คือ ปัญหาทรัพยากร (บุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์) และปัญหาเรื่องการบริหาร จัดการ

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแปรต้นแตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง มีบทบาท วิธี และปัญหาการเผยแพร่ สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแปรต้นแตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง มีบทบาทการเผยแพร่สารสนเทศ เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เป็นไปตาม สมมติฐาน ได้แก่ 1) หน่วยงานที่รับผิดชอบ เนื่องจากองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ทุกหน่วยงานไม่มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบ ในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงโดยเฉพาะเจาะจง แต่ทำการ เผยแพร่ด้วยการมอบหมายให้หน่วยงานประจำที่มีในโครงสร้างดำเนินการ เผยแพร่ กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่ได้ให้หน่วยงานใดรับผิดชอบ โดยตรง แต่มอบหมายการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงให้กับ

หน่วยงานภายในเป็นครั้งคราวไป ส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่มอบหมายให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งทำหน้าที่เผยแพร่มีบทบาทการดำเนินการเผยแพร่มากกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่ไม่ได้มอบหมายให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งทำหน้าที่เผยแพร่โดยเฉพาะ 2) กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบ และความถี่ในการเผยแพร่สารสนเทศ แตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาทการเผยแพร่แตกต่างกัน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในแต่ละตัวแปร มีบทบาทการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งส่งผลให้บทบาทในการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศแตกต่างกัน และ 3) ความเพียงพอของบุคลากรที่รับผิดชอบ ความรู้ของบุคลากรที่รับผิดชอบ และการมีหมู่บ้านที่นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่มีกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน มีบทบาทการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศในระดับน้อยเหมือนกัน แต่เมื่อมีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย กลับพบว่า ส่งผลทำให้บทบาทในการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศแตกต่างกัน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแปรต้นแตกต่างกัน มีความเห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง มีวิธีการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เป็นไปตามสมมติฐาน ได้แก่ 1) หน่วยงานที่รับผิดชอบ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ทุกหน่วยงานไม่มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง แต่ทำการเผยแพร่ด้วยการมอบหมายให้หน่วยงานประจำที่มีในโครงสร้างดำเนินการเผยแพร่ กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่ได้ให้หน่วยงานใดรับผิดชอบโดยตรง แต่มอบหมายการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงให้กับหน่วยงานภายในเป็นครั้งคราวไป ส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มอบหมายให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งทำหน้าที่เผยแพร่มีวิธีการดำเนินการเผยแพร่มากกว่าองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นที่ไม่ได้มอบหมายให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งทำหน้าที่เผยแพร่ โดยเฉพาะไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) จำนวนบุคลากรที่รับผิดชอบ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่มีจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการเผยแพร่ 1 คน และไม่มีบุคลากรรับผิดชอบ มีวิธีการดำเนินการเผยแพร่ในระดับน้อย แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการเผยแพร่ มากกว่า 1 คนขึ้นไป มีวิธีการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศในระดับมาก ซึ่งส่งผลให้วิธีการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศแตกต่างกัน และ 3) ลักษณะการนำเสนอสารสนเทศ ความถี่ในการเผยแพร่สารสนเทศ และการมีหมู่บ้านที่นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีวิธีการดำเนินการเผยแพร่ในระดับน้อยเหมือนกัน แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแล้ว กลับพบว่า ส่งผลทำให้วิธีการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศแตกต่างกัน

2.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแปรต้นแตกต่างกัน มีความเห็นว่างค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง มีปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เป็นไปตามสมมติฐาน ได้แก่ 1) ประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีปัญหาการดำเนินการเผยแพร่ในระดับน้อยที่สุด ส่วนเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลมีปัญหาการดำเนินการเผยแพร่ในระดับน้อย แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแล้ว กลับพบว่า ไม่ส่งผลทำให้ปัญหาการดำเนินการเผยแพร่แตกต่างกัน 2) ความเพียงพอของบุคลากรที่รับผิดชอบ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางที่มีบุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการเผยแพร่ จำนวนเพียงพอ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีบุคลากรรับผิดชอบไม่เพียงพอ มีปัญหาการดำเนินการเผยแพร่ในระดับน้อยเหมือนกัน แต่เมื่อมีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย กลับพบว่า ส่งผลทำให้ปัญหาการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศแตกต่างกัน และ 3) ความรู้ของบุคลากรที่รับผิดชอบ เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในภาคกลางที่มีบุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบมีความรู้ในการเผยแพร่มีปัญห การดำเนินการเผยแพร่ในระดับน้อย แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มี บุคลากรรับผิดชอบไม่มีความรู้ มีปัญหาการดำเนินการเผยแพร่ในระดับมาก ส่งผลทำให้ปัญหาการดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาทการเผยแพร่ สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ภาพรวมอยู่ในระดับน้อย มีเพียงบทบาท ด้านการวางแผนอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางจึงควรเพิ่มบทบาทด้านอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย เนื่องจากมีการวางแผนการเผยแพร่สารสนเทศ แต่ไม่แสดงบทบาทด้านอื่นที่เกี่ยวข้องก็จะส่งผลให้ไม่เกิดผลสัมฤทธิ์ในการ ดำเนินงานด้านการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง โดยองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางควรเพิ่มบทบาทในแต่ละด้าน ดังนี้ 1) บทบาท ด้านการวางแผน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ต้องเพิ่มบทบาท ในการประชุมชี้แจงนโยบายการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง 2) ด้านงบประมาณ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางต้องเพิ่มบทบาท ในการจัดทำแผนการจัดหางบประมาณเพื่อรองรับการดำเนินงานการเผยแพร่ สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง และการจัดสรรงบประมาณเพื่อการเผยแพร่ สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงอย่างเหมาะสม อย่างเป็นทางการมากขึ้น 3) ด้านบุคลากร องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางต้องเพิ่มบทบาทใน การแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจ พอเพียง การเตรียมความพร้อมของบุคลากรเพื่อเผยแพร่สารสนเทศเรื่อง เศรษฐกิจพอเพียง และมอบหมายงานให้บุคลากรรับผิดชอบในการเผยแพร่ สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง และ 4) ด้านบริหารจัดการ องค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นในภาคกลางต้องเพิ่มบทบาทการคัดเลือก รวบรวม และประเมินคุณค่า ก่อนที่จะเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง และประเมินผลการปฏิบัติงานการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง

2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลางมีบทบาทในการกำหนดรูปแบบการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการจัดหน่วยงานประชาสัมพันธ์เคลื่อนที่ ทำหน้าที่เผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จัดให้มีการฉายวีดิทัศน์ (วิดีโอ) เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแก่ชุมชน/ หมู่บ้าน มีการส่งจดหมายเวียนตามบ้านผู้ใหญ่บ้าน เพื่อให้แจ้งข่าวสารเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงให้กับประชาชนในหมู่บ้านทราบ จัดให้มีการบรรยายทางวิชาการเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จัดให้มีการประชุมหรือสัมมนาเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จัดทำป้ายนิเทศหรือบอร์ดให้ความรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงประจำหมู่บ้าน จัดทำเอกสารคำแนะนำเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงแจกประชาชน จัดให้มีการสาธิตหรือฝึกปฏิบัติเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง มีการเผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงทางหอกระจายข่าว และมอบหมายให้บุคลากรในหมู่บ้าน เช่น กำนันผู้ใหญ่บ้าน สมาชิก อบต. เป็นต้น เป็นผู้เผยแพร่เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง

3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาคกลาง ต้องเตรียมการในการแก้ไขปัญหาการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง โดยเฉพาะในเรื่องของการจัดสรรงบประมาณที่เหมาะสมและพอเพียง แก้ไขปัญหาด้านบริหารจัดการด้านบุคลากรและด้านคุณภาพของสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่ ด้านการวางแผนด้านปริมาณของเนื้อหาที่ใช้ในการเผยแพร่ ด้านเวลาที่ใช้ในการเผยแพร่ ด้านความยากง่ายของภาษาที่ใช้ในการเผยแพร่ และด้านสถานที่ที่ใช้ในการเผยแพร่ ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

การดำเนินการศึกษารั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางการศึกษาเพิ่มเติม ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาสภาพ บทบาท วิธี และปัญหาในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเชิงพื้นที่ให้กว้างขวางเพิ่มขึ้น โดยอาจศึกษาในระดับภาค หรือทั้งประเทศต่อไป

2. ควรมีการศึกษาสภาพ บทบาท วิธี และปัญหาในการเผยแพร่สารสนเทศเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยใช้วิธีการเชิงคุณภาพ และควรเพิ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นประชาชนที่อยู่ในพื้นที่

รายการอ้างอิง

- โกวิทย์ พวงงาม. (2555). *การปกครองท้องถิ่นไทย: หลักการและมิติใหม่ ในอนาคต* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- ชวงค์ ฉายะบุตร. (2539). *การปกครองท้องถิ่นไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สมาคมนิสิตเก่ารัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยบุตร หล่อไกรเลิศ. (2546). *เศรษฐกิจพอเพียง*. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- ภักวดี ผลพฤษภา. (2552). *การประเมินระบบการเผยแพร่สารสนเทศเพื่อ การพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่ประชาชนในจังหวัดชุมพร*. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสารสนเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช.
- ภานุพงศ์ ภูโต. (2551). *การสื่อสารแบบมีส่วนร่วมกรณีศึกษาศูนย์เรียนรู้ เศรษฐกิจพอเพียงชุมชนเขาสมอคอน ต.เขาสมอคอน อ.ท่าวัง จ.ลพบุรี*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิตเทศศาสตร์พัฒนาการ, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ยุทธ ไกรวรรณ. (2548). *วิธีวิจัยทางธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อพิมพ์กรุงเทพ.
- วุฒิมพงษ์ ฆารวิพัฒน์. (2550). *การเผยแพร่สารสนเทศด้านสุขภาพโดย ผู้ให้บริการสุขภาพของสถานีนอนามัยจังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสารสนเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศุภาญา ธนวัฒน์เสวี. (2550). *การจัดการและกลยุทธ์การสื่อสารเพื่อการ ขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงของคณะทำงานขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง ด้านสื่อมวลชนและประชาชน*. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมพร พุทธาพิทักษ์ผล. (2551). “หน่วยที่ 2 รูปแบบของการบริการเผยแพร่สารสนเทศ.” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการบริการและเผยแพร่สารสนเทศ = Information services and Dissemination*. (หน้า 33-65). (พิมพ์ครั้งที่ 6). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2552). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554*. กรุงเทพฯ: สุทรไพศาล.

สำนักงานจังหวัดนนทบุรี. (2555). *จังหวัดนนทบุรี*. วันที่ค้นข้อมูล 5 มกราคม 2555, เข้าถึงได้จาก <http://www.nonthaburi.go.th/>

สำนักงานจังหวัดสระบุรี. (2555). *จังหวัดสระบุรี*. วันที่ค้นข้อมูล 5 มกราคม 2555, เข้าถึงได้จาก <http://123.242.159.9/saraburi/index1.php>

สุขุม พรหมเมืองคุณ. (2552). *ความรู้ความเข้าใจและความต้องการสื่อสารสนเทศด้านเศรษฐกิจพอเพียงของชุมชน องค์การบริหารส่วนตำบลชัยพฤกษ์ อำเภอมือง จังหวัดเลย*. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

อภิรักษ์ พุกสวัสดิ์. (2551). *การเผยแพร่แนวความคิดเศรษฐกิจพอเพียงผ่านกลไกประชาสัมพันธ์ของกรมประชาสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.